



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 294/07-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Z., spol. s r. o., K., zastúpenej advokátom JUDr. J. K., K., vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 SŽ-o-KS 23/06 z 18. apríla 2007 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., spol. s r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. augusta 2007 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., spol. s r. o., K. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 SŽ-o-KS 23/06 z 18. apríla 2007.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že rozhodnutiami Colného úradu K. (ďalej len „colný úrad“) sp. zn. 185/98/ONK/I a sp. zn. 185/98/ONK/II zo 4. marca 1999 jej bol dodatočne vymeraný colný dlh v sume 1 078 280 Sk. Tieto rozhodnutia napadla v zákonom stanovenej lehote odvolaním, no vzhľadom na to, že podané odvolanie nemalo odkladný účinok, pričom sťažovateľka v zákonom stanovenej lehote a následne ani v náhradnej lehote určenej colným úradom dodatočne vymeraný colný dlh nezaplatila, prišlo colný úrad k vymáhaniu nedoplatku vydaním exekučného príkazu sp. zn. 8330/99 z 10. mája 1999 na prikázanie pohľadávky na peňažné prostriedky sťažovateľky na účte vedenom v banke. Proti exekučnému príkazu podala sťažovateľka odvolanie, ktoré však colný úrad zamietol rozhodnutím sp. zn. 41/8782/99 z 8. októbra 1999 a napadnutý exekučný príkaz potvrdil.

V rámci prebiehajúceho odvolacieho konania vo veci samej došlo následne k zrušeniu exekučného titulu (rozhodnutím colného úradu sp. zn. 185/98/ONK/I a sp. zn. 185/98/ONK/II zo 4. marca 1999), a to rozhodnutím Colného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „colné riaditeľstvo“) sp. zn. 9050/99-3490/99/1 zo 4. novembra 1999. Týmto rozhodnutím colného riaditeľstva bola vec vrátená colnému úradu na ďalšie konanie. Colný úrad rozhodol vo veci opätovne 1. marca 2000 rozhodnutím sp. zn. 133/00/ONK tak, že dodatočne vymeral sťažovateľke colný dlh v sume 1 085 620 Sk. Po podaní odvolania sťažovateľkou bolo uvedené rozhodnutie potvrdené rozhodnutím colného riaditeľstva sp. zn. 15864/00/1-1573/2000/1 z 5. mája 2000. Sťažovateľka sa domáhala preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia odvolacieho orgánu žalobou podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) podanom najvyššiemu súdu, ktorý rozsudkom sp. zn. 6 SŽ 140-141/00 z 25. októbra 2000 predmetnú žalobu zamietol. Na základe podnetu sťažovateľky však proti tomuto rozhodnutiu podal generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie a najvyšší súd v rámci konania o ňom rozsudkom sp. zn. M-Sždov 17/01 z 28. februára 2002 zrušil rozsudok sp. zn. 6 SŽ 140-141/00 z 5. októbra 2000. Následne najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 SŽ 42/02, 6 SŽ 143/02 z 27. novembra 2002 zrušil ako nezákonné rozhodnutie colného riaditeľstva sp. zn. 15864/00/1-1573/2000/1 z 5. mája 2000, v dôsledku čoho colné riaditeľstvo svojím rozhodnutím sp. zn. 10043/03 z 12. marca 2003 zrušilo ako nezákonné rozhodnutie colného úradu sp. zn. 133/00/ONK z 1. marca 2000, ktorým bol sťažovateľke dodatočne vymeraný

colný dlh. Colný úrad napokon rozhodnutiami sp. zn. 402/03/ONK z 18. augusta 2003 a sp. zn. 67/04/ONK z 29. januára 2004 konanie vo veci dodatočného vymerania colného dlhu zastavil.

Colný úrad rozhodol o zastavení exekúcie rozhodnutím sp. zn. 13884-4983/2003 z 22. septembra 2003. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, ktoré colné riaditeľstvo rozhodnutím sp. zn. 49007/03 z 13. februára 2004 zamietlo. Sťažovateľka sa žalobou podľa piatej časti OSP domáhala preskúmania zákonnosti a zrušenia uvedeného rozhodnutia na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), ktorý rozsudkom sp. zn. 3 S/19/2004 z 10. januára 2006 žalobu zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie. Najvyšší súd v rámci odvolacieho konania rozsudkom sp. zn. 2 SŽ-o-KS 23/06 z 18. apríla 2007 potvrdil napadnutý rozsudok krajského súdu z 10. januára 2006 ako správny a zákonný.

Sťažovateľka namieta, že najvyšší súd *„...v žiadnom prípade by tak učiť nemohol...“*, ak by bol *„...rešpektoval na daný prípad sa vzťahujúcu právnu úpravu...“*. Podľa jej názoru najvyšší súd v označenom rozhodnutí vec nesprávne právne posúdil a rozhodol *„...na základe zjavne nesprávnych a na predmetný prípad sa nevzťahujúcich ustanovení Colného zákona...“*, čím porušil jej právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka tvrdí, že exekúcia vo veci dodatočného vymerania colného dlhu, vedená pod sp. zn. 8330/99 mala byť colným úradom zrušená podľa § 256 ods. 9 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č.180/1996 Z. z. Colný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 180/1996 Z. z.“) v spojení s § 458 ods. 3 zákona č. 238/2001 Z. z. Colný zákon v znení platnom a účinnom ku dňu rozhodnutia colného úradu o zastavení exekúcie (ďalej len „zákon č. 238/2001 Z. z.“). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu v sťažnosťou napádanom rozsudku z 18. apríla 2007 však colné orgány rozhodli správne, keď exekúciu zastavili podľa § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku v spojení s § 256 ods. 7 zákona č. 180/1996 Z. z. v spojení s § 458 ods. 3 zákona č. 238/2001 Z. z.

Podľa sťažovateľky napádané rozhodnutie najvyššieho súdu nerešpektuje požiadavku spravodlivosti súdnej ochrany, ktorá má byť poskytnutá právam a právom chráneným záujmom účastníkov konania, pretože sťažovateľke v rozpore s ustanoveniami zákona znemožňuje uplatnenie nárokov spojených s nezákonným postupom colných orgánov voči nej.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 SŽ-o-KS 23/06 z 18. apríla 2007, aby tento rozsudok najvyššieho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a aby jej priznal finančné zadost'učinenie v sume 80 000 Sk, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

## II.

2.1 Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez účasti sťažovateľa v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané

zákonem, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Toto ustanovenie dohovoru garantuje viacero práv, ktoré predstavujú jednotlivé aspekty práva na spravodlivé súdne konanie. Sťažovateľka sa domáhala ústavnej ochrany oprávnenia domáhať sa ochrany svojich práv na súde, ktorému zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, porušenie ktorého sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov upravujúcich podmienky súdnej ochrany. V zmysle judikatúry ústavného súdu táto povinnosť zahŕňa požiadavku, aby všeobecný súd prihliadal k spravodlivej rovnováhe pri poskytovaní materiálnej ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov súdneho konania a aby pri výklade a aplikácii právnych predpisov neobmedzil právo na súdnu ochranu v rozpore s jeho podstatou, účelom a zmyslom (*mutatis mutandis* III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07).

2.2 Z obsahu sťažovateľkinej argumentácie prednesenej ústavnému súdu v sťažnosti je zrejmé, že podstata ňou namietaného porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru tkvie v namietanej nesprávnosti právnych záverov najvyššieho súdu obsiahnutých v napádanom rozsudku sp. zn. 2 Sž-o-KS 23/06 z 18. apríla 2007 a týkajúcich sa spôsobu skončenia exekučného konania vedeného colným úradom pod sp. zn. 8330/99.

Podľa sťažovateľky exekúcia vo veci dodatočného vymerania colného dlhu vedená pod sp. zn. 8330/99 mala byť rozhodnutím colného úradu zrušená podľa § 256 ods. 9 zákona č. 180/1996 Z. z. v spojení s § 458 ods. 3 zákona č. 238/2001 Z. z.

Podľa § 458 ods. 3 zákona č. 238/2001 Z. z. na konanie o výkone rozhodnutia začaté pred 1. júlom 2001 sa použijú predpisy platné pred týmto dňom.

Podľa § 256 ods. 9 zákona č. 180/1996 Z. z. (platného do 1. júla 2001) ak sa v priebehu ďalšieho vymáhania preukáže, že došlo k neoprávnenému vymáhaniu, patrí dlžníkovi alebo ručiteľovi za takto neoprávnené vymáhané čiastky náhrada v dvojnásobnej výške úroku uvedeného v § 225 ods. 4. Ak exekúcia ešte trvá, colný orgán ju zruší. Ak je skutočná škoda spôsobená neoprávneným vymáhaním vyššia ako zákonom priznaná náhrada, uhradza sa skutočná škoda.

Colný úrad však rozhodnutím sp. zn. 13884-4983/2003 z 22. septembra 2003 rozhodol o zastavení exekúcie aplikujúc ustanovenia § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku v spojení s § 256 ods. 7 zákona č. 180/1996 Z. z. a s § 458 ods. 3 zákona č. 238/2001 Z. z. Najvyšší súd toto rozhodnutie colného úradu svojím rozsudkom sp. zn. 2 Sž-o-KS 23/06 z 18. apríla 2007 s konečnou platnosťou potvrdil, čím mal sťažovateľke znemožniť uplatnenie nárokov spojených s nezákonným postupom colných orgánov vo veci dodatočného vymerania colného dlhu.

Podľa § 256 ods. 3 zákona č. 180/1996 Z. z. vymáhanie vykonáva príslušný colný orgán exekúciou. O vykonanie exekúcie môže colný orgán požiadať súd alebo súdneho exekútora.

Podľa § 256 ods. 4 zákona č. 180/1996 Z. z. exekučným titulom pre exekúciu sa rozumie vykonateľné rozhodnutie, ktorým sa ukladá peňažné plnenie.

Podľa § 256 ods. 7 zákona č. 180/1996 Z. z. na výkon exekúcie sa primerane použije OSP alebo Exekučný poriadok.

Podľa § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku súd exekúciu súd zastaví, ak rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným.

2.3 Z obsahu listín (na vec sa vzťahujúcich podaní a rozhodnutí) pripojených sťažovateľkou k sťažnosti je zrejmé, že exekučným titulom pre exekúciu zastavenú rozhodnutím colného úradu sp. zn. 13884-4983/2003 z 22. septembra 2003 boli rozhodnutia colného úradu sp. zn. 185/98/ONK/I a sp. zn. 185/98/ONK/II z 5. marca 1999 o dodatočnom vymeraní colného dlhu sťažovateľke v sume 1 078 280 Sk. Tieto rozhodnutia nadobudli v súlade s § 272 ods. 1 zákona č. 180/1996 Z. z. v spojení s § 52 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov vykonateľnosť ich dorúčením sťažovateľke aj napriek tomu, že vzhľadom na ňou podané odvolanie nenadobudli právoplatnosť. Vzhľadom na to, že sťažovateľka v zákonom stanovenej lehote a následne ani v náhradnej lehote určenej colným úradom dodatočne vymeraný colný dlh nezaplatila, prišlo colný úrad k vymáhaniu nedoplatku vydaním exekučného príkazu sp. zn. 8330/99 z 10. mája 1999 na prikázanie pohľadávky na peňažné prostriedky sťažovateľky na účte vedenom v banke. Proti exekučnému príkazu podala sťažovateľka odvolanie, ktoré však colný úrad zamietol rozhodnutím sp. zn. 41/8782/99 z 8. októbra 1999 a napadnutý exekučný príkaz potvrdil. Exekučný príkaz bol banke doručený 12. mája 1999. V uvedený deň bola na jeho základe z účtu sťažovateľky odpísaná suma 21 000 Sk (v zmysle § 272 ods. 1 zákona č. 180/1996 Z. z. odvolanie sťažovateľky podľa § 256 ods. 6 uvedeného zákona nemalo odkladný účinok). V rámci prebiehajúceho odvolacieho konania vo veci samej došlo následne k zrušeniu exekučného titulu (rozhodnutí colného úradu sp. zn. 185/98/ONK/I a sp. zn. 185/98/ONK/II z 5. marca 1999), a to rozhodnutím colného riaditeľstva sp. zn. 9050/99-3490/99/1 zo 4. novembra 1999. Vymožená suma bola sťažovateľke vrátená 20. októbra 2003.

Krajský súd zamietol rozsudkom sp. zn. 3 S/19/2004 z 10. januára 2006 žalobu sťažovateľky, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti a zrušenia druhostupňového rozhodnutia colného riaditeľstva sp. zn. 49007/03 z 13. februára 2004, ako aj prvostupňového rozhodnutia colného úradu sp. zn. 13884-4983/2003 z 22. septembra 2003 o zastavení exekúcie. Najvyšší súd na základe odvolania podaného sťažovateľkou preskúmal rozsudok krajského súdu z 10. januára 2006. Rozsudkom sp. zn. 2 SŽ-o-KS 23/06 z 18. apríla 2007 uvedený prvostupňový rozsudok krajského súdu potvrdil, pretože dospel k záveru, že je zákonný a vecne správny. V odôvodnení svojho rozhodnutia

uviedol: „...Z obsahu spisu krajského súdu ako i administratívneho spisu správneho orgánu súd zistil, že exekučné konanie bolo začaté na základe rozhodnutia Colného úradu K. zo dňa 5. marca 1999 zn. 185/98/ONK/I a zn. 185/98/ONK/II, ktorými bol žalobkyni vymeraný colný dlh v celkovej sume 1 078 280 Sk. Tieto rozhodnutia sa stali vykonateľnými dňom ich doručenia žalobkyni v zmysle § 272 ods. 1 colného zákona a § 52 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v platnom znení (ďalej len „správny poriadok“). Uvedené rozhodnutia boli na základe odvolania žalobkyne zrušené rozhodnutím žalovaného zo dňa 4. novembra 1999, zn. 9050/99-3490/99/1 a vrátené colnému úradu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Ďalej vyplynulo, že Colný úrad K. rozhodnutím zo dňa 22. septembra 2003, zn. 13884-4983/2003 v zmysle ust. § 458 ods. 3 colného zákona s odkazom na ust. § 256 ods. 7 colného zákona zastavil exekučné konanie (exekúcia vedená v súvislosti s vymáhaním nedoplatku colného dlhu v sume 1 078 280 Sk vymeraného vykonateľnými rozhodnutiami zn. 185/98/ONK/I zo dňa 5. marca 1999 a zn. 185/98/ONK/II zo dňa 5. marca 1999) podľa § 57 ods. 1 písm. b) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, lebo tieto rozhodnutia boli Colným riaditeľstvom SR zn. 9050/99-3490/99/1 zo dňa 4. novembra 1999 zrušené. Žalovaný rozhodnutím zo dňa 13. februára 2004, č. 49007/03 podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku rozhodnutie Colného úradu K. zn. 13884-4983/2003 zo dňa 22. septembra 2003 potvrdil a odvolanie žalobkyne zamietol.

Krajský súd v žalobe vznesené námietky žalobkyne, že vec bola nesprávne právne posúdená, pretože colné orgány v konaní nepostupovali tak ako mali, pretože postupovali podľa § 256 ods. 7 colného zákona a Colný úrad K. v rozhodovaní o zastavení exekučného konania neprimerane použil Exekučný poriadok, pričom mali postupovať podľa § 256 ods. 9 colného zákona a exekúciu zrušiť a nie zastaviť, pretože Colný úrad K. ako i Colné riaditeľstvo SR realizovali výkon exekúcie sami podľa colného zákona, považoval za nedôvodné. Podľa jeho názoru v zmysle ustanovení colného zákona exekučným titulom pre exekučné konanie v čase jeho začatia bol exekučný titul a to prvostupňové rozhodnutie orgánu, aj keď následne tento vykonateľný titul bol zrušený.

Krajský súd sa stotožnil s názorom colných orgánov, že colný zákon je lex specialis, ktorý v ustanovení § 259 ods. 7 výslovne odkazuje pri exekúcii na postup podľa Exekučného

*poriadku alebo Občianskeho súdneho poriadku, preto správne v uvedenej právnej veci správne orgány aplikovali inštitút zastavenia konania podľa Exekučného poriadku. Postup podľa § 256 ods. 9 colného zákon nie je možné aplikovať vzhľadom na nesplnenie podmienok uvedených v tomto ustanovení, pretože z neho jednoznačne vyplýva, že takýto postup je možný len v prípade, ak ide o neoprávnené vymáhanie sumy.*

*Uvedený právny názor krajského súdu je správny aj podľa odvolacieho súdu.*

*Podľa § 458 ods. 3 zákona č. 238/2001 Z. z. Colný zákon v znení neskorších predpisov na konanie o výkone rozhodnutia začaté pred 1. 7. 2001 sa použijú doterajšie predpisy, t. j. colný zákon č. 180/1996 Z. z. v znení neskorších predpisov.*

*Podľa § 256 ods. 3 v spojení s ods. 4 a 7 colného zákona vymáhanie vykonáva príslušný colný úrad exekúciou. Exekučným titulom pre exekúciu sa rozumie vykonateľné rozhodnutie, ktorým sa ukladá peňažné plnenie. Na výkon exekúcie sa primerane použije Občiansky súdny poriadok alebo Exekučný poriadok.*

*Ako vyplynulo z obsahu spisu Colný úrad K. dodatočne vymeral colný dlh žalobkyni a to rozhodnutiami zo dňa 5. marca 1999, ktoré sa stali vykonateľnými dňom ich doručenia žalobkyni. Exekučné konanie bolo začaté a čiastočná realizácia nedoplatku v sume 21 000 Sk bola uskutočnená v súlade s platnou právnou úpravou na základe výzvy na zaplatenie a následne na základe príkazu na odpísanie z účtu žalobkyne, pretože žalobkyňa povinnosť uloženú jej vykonateľným rozhodnutím nesplnila.*

*Najvyšší súd Slovenskej republiky iba konštatuje, že v prípade právne relevantných predpisov (zákon č. 180/1996 Z. z. Colný zákon) musel colný úrad rozhodnúť o zastavení exekučného konania, pretože boli zrušené vykonateľné rozhodnutia, ktoré boli exekučným titulom - rozhodnutia zn. 185/98ONK/I a zn. 185/98/ONK/II zo dňa 5. marca 1999 a to rozhodnutím colného riaditeľstva zo dňa 4. novembra 1999. Je nesporné, že exekučné konanie bolo začaté, došlo k čiastočnej realizácii, ktorá bola vykonaná v čase platnosti a vykonateľnosti rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu.*

*Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, že colný zákon nemal samostatne upravené exekučné konanie, ale že odkazoval v § 256 ods. 7 použiť primerane na výkon exekúcie Občiansky súdny poriadok a Exekučný poriadok. Podľa názoru najvyššieho súdu boli splnené podmienky na postup podľa Exekučného poriadku ako i na zastavenie exekúcie z dôvodu ako bolo vyššie uvedené, že exekučný titul bol zrušený.*

*Vzhľadom na horeuvedené odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu uvedenými v odôvodnení rozsudku, ktoré považuje za úplné a vecne správne a nepovažuje za potrebné na nich nič meniť ani dopĺňať. Na uvedenom závere nič nemení ani obsah podaného odvolania, pretože neobsahuje také nové tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli niečo zmeniť na skutkových zisteniach a záveroch krajského súdu.“*

2.4 Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že preskúvanie zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05).

2.5 Po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 SŽ-o-KS 23/06 z 18. apríla 2007 (s prihliadnutím na obsah prvostupňového rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 S/19/2004 z 10. januára 2006 a na obsah rozhodnutí colných orgánov o zastavení exekúcie) dospel ústavný súd k názoru, že zo záverov najvyššieho súdu v napádanom rozhodnutí o sťažovateľkinom odvolaní nevyplýva zjavná neopodstatnenosť, jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Sťažovateľka namietala, že exekúcia vo veci dodatočného vymerania colného dlhu vedená pod sp. zn. 8330/99 mala byť rozhodnutím colného úradu zrušená podľa § 256 ods. 9 zákona č. 180/1996 Z. z. Aplikáciu uvedeného ustanovenia zákona č. 180/1996 Z. z. odôvodňuje podľa jej názoru skutočnosť, že exekúciu vykonával v danom prípade samotný colný orgán, pričom rozhodnutia colného úradu o dodatočnom vymeraní colného dlhu boli zrušené, exekúcia bola teda nezákonná a v súvislosti s jej uskutočňovaním vznikla sťažovateľke škoda. Ustanovenie § 256 ods. 9 zákona č. 180/1996 Z. z. je lex specialis vo vzťahu k § 256 ods. 7 zákona č. 180/1996 Z. z. a je aplikovateľné práve na takéto prípady, čo vylučovalo subsidiárnu aplikáciu § 57 Exekučného poriadku.

Podľa právneho názoru najvyššieho súdu neboli v danom prípade splnené podmienky na aplikáciu § 256 ods. 9 zákona č. 180/1996 Z. z. z dôvodu, že nebol splnený zákonný predpoklad uplatnenia dispozície právnej normy obsiahnutej v označenom ustanovení, v zmysle ktorého musí dôjsť k neoprávnenému vymáhaniu, resp. k vymoženiu peňažného plnenia. Podľa interpretácie uvedeného ustanovenia najvyšším súdom nemožno neoprávneným vymáhaním rozumieť prípady, keď colný orgán vykonal jednotlivé úkony exekúcie zákonom ustanoveným spôsobom na základe vykonateľného rozhodnutia (§ 256 ods. 4 zákona č. 180/1996 Z. z.) v čase, keď toto rozhodnutie nebolo odvolacím orgánom zrušené, z dôvodu, že povinný nesplnil dobrovoľne v zákonom stanovenej lehote a následne ani v náhradnej lehote (§ 256 ods. 1 zákona č. 180/1996 Z. z.) povinnosť uloženú exekučným titulom.

Skutočnosť, že rozhodnutie, ktoré bolo exekučným titulom, bolo neskôr zrušené na základe uplatnenia opravných prostriedkov, ešte neznamená, že postup colného orgánu v rámci výkonu exekúcie možno označiť za nezákonný, resp. neoprávnený, na rozdiel od prípadov realizácie exekučných úkonov bez exekučného titulu, v rozpore s exekučným titulom (napr. vo väčšom rozsahu), prípadne po zániku povinnosti ním uloženou (napr. v dôsledku jej splnenia povinným). Bráni tomu predbežná vykonateľnosť rozhodnutia, ktoré bolo v danom prípade exekučným titulom v spojení so skutočnosťou, že sťažovateľka nesplnila dobrovoľne povinnosť uloženú týmto rozhodnutím, ako aj prezumpcia zákonnosti a správnosti rozhodnutí orgánov verejnej moci do ich zrušenia, resp. konštatovania ich nezákonnosti kvalifikovaným - zákonom ustanoveným spôsobom, vyplývajúca z princípu právnej istoty v právnom štáte (čl. 1 ods. 1 ústavy). Právny poriadok Slovenskej republiky jej pritom umožňoval domáhať sa na základe skutočnosti, ktorú považuje za právne významnú (zrušenie rozhodnutia, ktoré bolo exekučným titulom v odvolacom konaní), práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu podľa ustanovení osobitných predpisov (v čase zrušenia exekučného titulu predovšetkým zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom) aj v prípade, keď nedošlo k zrušeniu exekúcie podľa § 256 ods. 9 zákona č. 180/1996 Z. z.

Záveru najvyššieho súdu v napádanom rozsudku z 18. apríla 2007 možno považovať z ústavného hľadiska za dostatočne odôvodnené a relevantné. Interpretácia zákona, ktorú najvyšší súd v danom prípade zvolil, nepopiera zásadným spôsobom znenie a účel právnych noriem aplikovateľných v danej veci, rešpektuje charakter a účel exekučného konania a nemohla mať za následok zásah do sťažovateľkinho práva domáhať sa práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, ktoré bolo v predmetnej veci exekučným titulom.

Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené skutočnosti nedomnieva, že by závery najvyššieho súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné so sťažovateľkou označeným čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda,

že by zo strany najvyššieho súdu nebola sťažovateľke poskytnutá súdna ochrana ústavne konformným spôsobom.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2007